

Ἄμμ' ὁ Βκλέτας πάλι μαζί του τί γυρεύει ;
ὦ ! κἄτι ὁ Τρικούπης μεγάλο μαγειρεύει.

Μὰ μὲς 'στὰ σοῦρτα φέρτα, 'στοῦ Νεῖλου τὰς πλημμύρας,
'στὸν κρότο τῆς Αἰγύπτου καὶ τὸν κατακλυσμὸ,
γιὰ τὸ Φρενοκομεῖον φωνάζουν τῆς Κερκύρας
τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες μὲ ἐνθουσιασμό.
'Αποθεώσου, Τρέλλα ! . . ὁ κόσμος ἐτρελλάθη,
καὶ σὺ γνωρίζεις μόνη ἀκόμα τί θὰ πάθῃ.

SOURIS.

ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΑ

Ὁ καθηγητὴς κ. Θεοφανόπουλος ἐξετάζων φοιτητὴν.
Θεοφανόπουλος. — Τί ἐστὶ ἐγκλημα ἐπ' αὐτοφώρῳ;
Φοιτητὴς. — Ὅταν τὸν τζακώσης ἐπ' αὐτοφώρῳ
καὶ φωνάζῃς ἀπὸ 'πίσω !

Ὁ κ. Στρέϊτ πρὸς τὸν υἱὸν ἑνὸς βουλευτοῦ ἐξετα-
ζόμενον.

Ἐρώτησις. — Ποῖα εἶνε ἀνίκανοι νὰ κάμουν ἐμπο-
ρικὰς ἐπιχειρήσεις ;

Ἀπάντησις. — Οἱ βλάκες καὶ οἱ ἀνόητοι !

Ἐν ταῖς ἐξετάσεσι τοῦ Παρθεναγωγείου Σουρμελῆ :

Διδάσκαλος πρὸς μαθήτριαν. — Γυναιξί. Ποῖον
μέρος λόγου εἶνε ;

Μαθήτρια. — Δὲν ξέρω . . . καὶ μετὰ στιγμιαίαν
σκέψιν μετὰ δυσταγμοῦ — ἄρσ . . ἄρ . . .

Διδάσκαλος. — Ὅχι δά. Γιὰ κύτταξε καλὰ, σὺ
τί μέρος λόγου εἶσαι . . .

Αἱ παρούσαι γυναῖκες κοκκινίζουν.

— Εἶπε, λέει, ἡ Μαριγούλα, νὰ πᾶς νὰ τὸ πάρῃς σὺ
ὁ ἴδιος. Ἐχει, εἶπε, λέει, κ' ἓνα λόγο κρυφὸ πολὺ νὰ
σοῦ 'πῇ.

Ἐπιστρέφω μὲ πάλλουσαν καρδίαν.

Ἡ Μαριγούλα μ' ἀνέμενε στὰ πρόθυρα τῆς ἐξώθυρας,
ὅτε δ' ἔφθασα μ' ἐκάλεσε μειδιῶσα νὰ εἰσέλθω, ἐκράτει
δὲ τὸ μπασταῦνι μου, τὸ λιγιστὸ, ὡς ἐκ πανέλας, ὅτε εἰ-
σῆλθον, ἐκλείπε τὴν θύραν καὶ ἀνευ προσιμίων μου ρίχνε-
ται ἡσαν βαρβάραις μπασταουνιάς αἱ μπαστουनियाὶ ἐ-
κείνες.

Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι ἤθελε νὰ μοῦ κάμῃ χωρατὰ,
ἀλλ' ὅταν εἶδον τὴν ἀνευ τέλους συνέχειαν, τὴν δύνα-
μιν μεθ' ἧς μοῦ ταῖς κατέβαζε, τὴν ἀγρίαν ὄψιν τῆς,
τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς τῆς καὶ τὸ τρίξιμον
τῶν ὀδόντων τῆς, ἠννόησα καὶ τοι ἀργὰ πλέον, ὅτι δὲν
ἦσαν χωρατὰ ἀλλὰ σωστὴ τσιπουκοπατινάδα, ὥρμησα
καὶ τῆς τὸ ἤρπαξα, μιὰ σκυλίσσα δαγκονιά στὸ χέρι μ'
ἔκαμε νὰ παραδώσω τὰ ὄπλα. Μοῦρθε νὰ βάλω τῆς φω-
ναῖς, ἀλλὰ ντράπηκα.

— Αὐτὸ ἦτανε, μοῦ εἶπε, παραδίδουσά με τὸ μπα-
σταῦνι γιὰ ἐνθύμησι, σουβενίρ ἀπὸ καρδίας, πᾶρ' το τό-
ρα καὶ πῆγαινε, φυλάξου δὲ νὰ μὴ τὸ μαρτυρήσῃς, διότι
θὰ ξαναμαλώσωμε.

Ἐφυγα χωρὶς νὰ βγάλω συλλαβὴν.

Ὁ κ. Στροῦμπος παραδίδων ἐρωτᾷ φοιτητὴν.

Στροῦμπος. — Τί ἐστὶ Δοκός ;

Φοιτητὴς. — Ὁ πρῶην γραμματεὺς τοῦ Πανεπι-
στημίου !

Ὁ αὐτὸς πρὸς ἄλλον.

Ἐρώτησις. — Διατί στὸ ὕδωρ ὅταν ρίχνωμεν ζά-
χαρι σχηματίζονται φουσκαλίδες ;

Ἀπάντησις. — Διότι τὸ νερὸ λαμβάνει τὴν γλυ-
κύτητῃ τῆς ζάχαρις.

Στροῦμπος πρὸς σπουδαστὴν δίδοντα τὰς ἀπολυ-
τηρίους ἐξετάσεις του.

Στρ. — Ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ βροχή ;

Φοιτ. — Οἱ καπνοὶ . . . τὰ τσάκια . . . οἱ ἄτμοι . . .
τέλος πάντων πολλὰ πράγματα . . . καὶ ἔτσι γίνεται ἡ
βροχὴ . . . ὑπάρχουν καὶ ἄλλα αἰτία, τὰ ὅποια παρα-
λείπομεν συντομίας χάριν καὶ διὰ νὰ μὴ σὰς βαρύνωμεν.

Στρ. — Πολὺ φραξία, περιφρημα. Θὰ σοῦ δώσω προδι-
δασμόν.

Ὁ κ. Ρουσόπουλος ἐν τῇ Ἀκροπόλει παραδίδων ἀρχαιο-
λογίαν :

Ρουσόπουλος. — Ναί . . . χοῦ . . . Αὐτὸ ἐδῶ, τὸ βλέ-
πετε, εἶνε ἀγαλμα . . . ναί . . . πολλοὶ θέλουν νὰ εἰποῦν
ὅτι εἶναι γυναῖκα . . . ναί . . . χοῦ . . . ἐγὼ δμως ἀντίκει-
μαι πρὸς ὅλους . . . καὶ λέγω ὅτι δὲν εἶναι γυναῖκα, δι-
τι ἂν ἦτο θὰ εἶχε βυζιὰ . . . ναί.

Παληάνθρωπος.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ

Ἀἰτησις Θεραπειᾶς

Λίνδας de Chamounix, τεσσαρακοντούτιδος, χριστιανῆς
ἐπαγγελλομένης ὅλα τὰ γυναικεῖα ἔργα, γεννηθείσης ἐν

Θὰ ἀπορῆτε ἴσως πόθεν ἡ καθ' ἐμοῦ λύσσα τῆς Μαρι-
γούλας :

Εἶχα ἓνα βρωμερὸν χαρκτηῖρα γραψίματος, ἔκαμα
κἄτι γράμματα ὀλοστρόγγυλα ποῦ ἠδύνατο νὰ μ' ἀπομι-
μηθῇ κ' ἓνα μικρὸ παιδί, καὶ τὰ διαβολοκορίτσα μου τὴν
εἶχον φτείαση.

Εἰς τὴν σάτυραν ποῦχαν τοιχοκολλήσει στὴ μπόρτα
τῆς εἶχον ἀπομιμηθῇ ἐπιτυχῶς τὸ γράψιμόν μου, ἡ δὲ
Μαριγούλα ἐν τῇ πρώτῃ ἐξάφει τῆς, φαίνεται, ὅτι ἐπί-
στευσεν, ὅτι ἐγὼ χαρίζομενος ἴσως εἰς τίποτε φιλήματα
τῆς Ἑλένης ἢ Ἀφροδίτης τῆς σκάρωσα τὴν σάτυρα, ἀφοῦ
ἀπὸ 'κείνη δὲν ἐβγαίνει τίποτε.

Αὐτὰ ὅλα τὰ ἔμαθα κατόπιν.

Σὰν δαρμένος γάτος ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπίτι μου, ὅπου
αἱ δύο σατυρογράφοι φίλαι μου μ' ἀνέμενον, σαρκαστι-
κῶς γελοῦσά με ψυχῆς.

(ἔπεται συνέχεις).

Παληάνθρωπος

Σαβοΐα καὶ κατοικούσης ἐνδημικῶς εἰς Ἀθήνας καὶ κυρίως ἐντὸς τῆς ἀποθήκης τοῦ Βολωνίου.

Πρὸς τὸν κ. Δήμαρχον Ἀθηναίων

Ἡ ὑποφαινομένη ἔκαμα στενὴν γνωριμίαν μετὰ τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν πρό τινων ἤδη ἐτῶν διὰ τῆς κυρίας Βαλπούργας, ὅτε ἤρχισαν τὸ πρῶτον λειτουργοῦντα τὰ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν θέατρα, πολὺ πρὶν ἢ ἐφευρεθῶν τὰ «Ἡμερησία Νέα», ὁ δὲ Κάστρος καὶ οἱ ἱπποσιδηρόδρομοι. Ἐχούσα τὴν ἀτυχίαν νὰ ἦμαι εὐειδῆς ἤρεσα εἰς τὸ δημόσιον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠναγκαζόμην νὰ ἐξέρχωμαι καὶ νὰ παρυσιάζωμαι συχνὰ πρὸς αὐτὸ, συχνότερα ἂν ὅτι φαίνεται εἰς τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς ὁ Δημητρακάκης καὶ νὰ παραφρονῶ ἀπᾶς τῆς ἡμέρας ὡς «Παλιγγενεσία» ἐν ἐποχῇ ἀντιπολιτεύσεως. Ἐκτοτε ἐπολιτογραφήθη ἐν τῇ κλεινῇ ταύτῃ πόλει, ἐγενόμην δημότης αὐτῆς, ἔλαβον σχέσιν μεθ' ὅλων τῶν προϊόντων αὐτῆς ἀπὸ τοῦ κοινορτοῦ μέχρι τῶν ὑπαστυνύμων, χάρις εἰς τοὺς ἀρχιμουσικούς, εἰς τὰς πλατείας, εὐρίσκομαι πάντοτε παρούσα, ὡς ἂν ἦμην καρέκλα τοῦ καφενεῖου Γιαννοπούλου ἢ τοῦ Σολωνεῖου. Εἰς τὸ Ὡδεῖον ὁσάκις δίδεται συναυλία — συνδρομῇ εὐγενῶς προσφερομένων Ἀλλέγρη, Γουίδα, Σταγκαπιδίου — ὁ φρ. — Βελουδίου, παρίσταμαι ἐκ τῶν πρώτων. Οἱ λοῦστροι μεῖ ἐχουν κλεισμένην εἰς τὰ κασσέλλα καὶ τῶν καὶ μετὰ τραγωδοῦν, ὅταν θέλουν. Εἰς ὅλας τὰς οἰκίας, ὅπου ὑπάρχει ἀνάπνηρον καὶ νευροπαθὲς κλειδοκύμβαλον, ἐλέγχονται ἐγὼ διὰ τὴν περιοδικὴν διατάραξιν τοῦ ἀκουστικοῦ τυμπάνου τῶν γειτόνων. Μετὰ ἀνύψωσι μετὰ τῆς ποιήσεως ὁ φίλος Μωραϊτίδης καὶ μετὰ κατεβίβασε μετὰ τῆς Φαληρικῆς παραλίας ὁ φίλος Παρασκευαΐδης. Μ' ἐγνώρισαν ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ συντάκται τοῦ «Ἑλληνικοῦ Λαοῦ» καὶ μετὰ ἐπεσκέφθη κατ'οἶκον ὁ κ. Φιλήμων ὀλίγον πρὸ τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν. Τέλος πάντων διὰ νὰ ἐξισωθῶ κατὰ πάντα μετὰ τοὺς λοιποὺς κατοίκους τοῦ ἄστεος, προσεβλήθη πρὸ τινων ἐτῶν ἐκ τῆς δημοτικῆς εὐλογίας, ἥς ἐπεσε θῦμα ἢ πτωχὴ νεανίς, ἡ καλλικέλαδος Βιδιάνη, πέρυσι δὲ ἐργαζομένη ἀόκνως εἰς τὸν «Ἀπόλλωνα» καὶ πίνουσα ὕδωρ Κεφαλαρίου ἐκέρδησα καὶ ἐγὼ τὸ ἀνθρόν μου μέρος τοῦ τόφου, ἐκ τοῦ ὁποῦ μετὰ σήμερον δὲν ἡδυνήθη νὰ ἀναλάβω.

Ἐν τοιαύτῃ νοσηρᾷ καταστάσει εὐρίσκομένη καὶ μετὰ τόσας ἐκδουλεύσεις ἠλπίζον ὅτι θὰ μοὶ ἀπέμεινεν ὀλίγη ἀνάπαυσις, ὅπως ἀπομένει ἀνάπαυσις καὶ εἰς αὐτὰ τὰ μέλη τῆς ἀόκνως ἐργαζομένης ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς ὑγείας τῆς πόλεως, καὶ ἐσκεπτόμην ἀπαρνούμενη τὴν κοσμικὴν τύρβην νὰ βιώσω τοῦ λοιποῦ ἐν εἰρήνῃ γενομένη συνδρομήτρια εἰς τὴν «Θρησκευτικὴν Φωνήν» καὶ πλέκουσα νυκτικούς σκούφους διὰ τὸν ἐφημέριον τῆς ἐνορίας μου, ὅτε ἐξαίφνης μετὰ ἀνεξήτησαν ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ μ' ἐσυραν βιαίως εἰς τὸ θέατρον ὁ κ. Τσόχας καὶ ὁ κ. Λαμπρούνας μετὰ τῆς αὐτῆς μανίας, μεθ' ἧς ἀναζητεῖ εἰς τὰ λεξικά καὶ σύρει βιαίως κατόπιν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰς ἀπερχαίωμένους λέξεις ὁ κ. Σ. Ξένος. Καὶ ἀναγκάσθη ἀδύνατος, ἀσθματική, ἐρρυτιδωμένη, ἀπροετοίμαστος νὰ συρθῶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ νὰ παραδοθῶ εἰς χεῖρας ἀνόμων.

Ἡ κυρία Βοφῆ, ἡ τρίτη πρίμα τῶν «Ὀλυμπίων», τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω ἐκ τοῦ ἀνεγγυς, ἐπῆγε τόσον πρίμα ὥστε μ' ἐρρίψεν εὐθὺς εὐθὺς εἰς τὴν ξέραν. Εἶπε καὶ ἔκαμιν ἐπ' ὀνόματί μου πράγματα, ἅτινα οὐδέποτε διανοήθη νὰ πράξω. Μετὰ τὴν βεβαιωμένην ὡς θηλυκὸς Μεσσηνέζης, ἄχρουν, ἄτεχ-

νον καὶ παράττονον, μετὰ ψυχρότητα Τρικούπη καὶ μετὰ ἀδιαφορίαν Βαλαωρίτη ὑπεκρίθη τὸ πλήρες τυφερότητα, ἀδρότητα καὶ περιπαθείας μέρος μου συρομένη ἐν τῇ β' πράξει ἐπὶ τῶν σανίδων τῆς σκηνῆς ὡς ὑπρέτρια σφουγγαρίζουσα. Ὁ πατήρ μου μετὰ κατηράσθη, καὶ εἶχε δίκαιον νὰ καταρασθῇ τοιαύτην θυγατέρα. Ὁ ἐραστής μου Κάρολος, ὑψηλὸς καὶ ἀγύμναστος ὑπαξιωματικός, κατεπρόδωκε τὸν ἑρωτά μου καὶ μαζί με αὐτὸν καὶ τὴν μουσικὴν. Ἐδέησε νὰ ὑπομείνω τὴν ἐπίθεσιν ἐνὸς λάγνου μαρκησίου, ἀπεχθὺς τὴν ὕψιν ὡς δικαστικοῦ κλητῆρος καὶ ἀνουσίου εἰς τοὺς ἄστεϊσμούς. Καὶ αὐτὸς ὁ πιστός μου Πιερόττος ὁ συμπαθὴς φίλος μου μετὰ ἐγκατέλιπε καὶ ἐράνη ἀδιάφορος εἰς τὰ πάθη μου. Le signor prefetto, ὁ κ. νομάρχης ὁ βαθύφωνος ἐράνη αὐστηρὸς καὶ αὐθαίρετος, ὡς νομάρχης τῶν στηλιτικῶν ἐποχῶν. Οἱ δὲ χοροὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν τῆς Σαβοΐας βραγχνοὶ, ὀλιβεροὶ, κλαυθμηρισταὶ ὡς θρηνηδίαί ἐπαιτῶν καὶ τὸ ὅζον καὶ πνιγνόν κοὐκ οὐρὶς οὐ τοῦ μικροῦ ἐκείνου παιδίου μοὶ κατεσπάραξαν τὴν καρδίαν.

Κατασυντετριμμένη, λιπόθυμος, αἰμοσταγής, προσφεύγω πρὸς ὑμᾶς, κ. Δήμαρχε, ἐξαιτουμένη νὰ μοὶ χορηγηθῇ μία κλίνη εἰς τὸ Δημοτικὸν νοσοκομεῖον ἢ «Ἑλπίς», ἀλλ' ἄνευ γυναικὸς νοσοκόμου, ὅπως δυνηθῶ νὰ τελειώσω ὅσον τὸ δυνατόν ἀργότερα τὰς ὑπολειπομένας τῆς ζωῆς μου ἡμέρας. Ἄλλως, ἂν ἡ αἴτησίς μου δὲν εἰσάκουσθῇ, ἀπὸ ἡ ὑπόληψίς μου τόσον διεσῶρθη καὶ ἐξηυτελίσθη, ὅ' ἀποφασίσω νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ ἐντιμὸν σῶμα τῶν ζυθοπωλίδων, προσθέτουσα μίαν ἐτι φροντίδα εἰς τὴν φιλάνθρωπον προστασίαν τῶν βοηθῶν τῆς ἀστυνομίας, μίαν ἐτι παράγραφον εἰς τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον τοῦ «Αἰῶνος» καὶ ἐν ἐτι ἐξοδὸν εἰς τὸν προϋπολογισμόν τῆς ἐπὶ τῆς καθαρότητος ἐπιτροπῆς.

Μετὰ τὸ προσήκον σέβας.

Διὰ τὴν Λίνδαν κλπ. ἀγράμματον

Τενεκές.

ΔΕΛΦΟΙ

Νέα συνάδελφος ἐξεδόθη ἀπὸ τῆς χθὲς μετὰ τὸ ὥραϊον καὶ μυστηριώδες ὄνομα Δελφοί, ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ νέου κ. Ἀριστοδήμου Δαλωνᾶ, ὅστις δικαιολογεῖ τὴν ἐκδοσιν αὐτὴν πρὸς τὰς κυρίας καὶ τοὺς κύριους γράφων «ὅτι ἀπεφάσισεν νὰ δημοσιεύσῃ ἐφημερίδα σατυρικὴν ἵνα ὁπωσδήποτε φαίνεται ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐργαζόμενος.» Ἡ μετριοφροσύνη αὐτῆς τοῦ κ. Δαλωνᾶ εἶναι λίαν ἀξιεπαινος, διότι οἱ Δελφοί εἶναι τὸ θερμότερον σατυρικὸν φύλλον ἐκ τῶν ἄχρι τοῦδε ἐκδοθέντων. Ἐχει ποικιλίαν θεμάτων, ἰδεῶν, προσώπων, ὕφους. Διακρίνεται δὲ καὶ ἐπὶ πρωτοτυπία σκέψεων, πνεύματος, φράσεως καὶ ψευδωνύμων. Ἰδοὺ ὀλίγα ψευδώνυμα ὡς παραδείγματα: Ἰψηλόκοκκος, Αἰσχόχος, Αἰσχιστοχός, Κοπροζυγίος, Παληοτάρκας, Μαστρομάστορης, Φουργιόζος.

* * *

Ἰδοὺ καὶ ἐν ἀπὸ τὰ πρωτοτυπότερα ἠθικοπολιτικά ἀρθρίδια τοῦ περὶ Ἰπποσιδηρόδρομων:

«Ὑπάρχει παρὰ τῇ τῶν ἀμαξηλατῶν συντεχνίᾳ ἡ ἐσφαλμένη ἰδέα ὅτι οἱ ἱπποσιδηρόδρομοι λίαν βλάπτουσι